

Първо той имаше за другаръ адвокатинтъ Соте-ра, сѣтнѣ попѣтъ Даниелъ Фортини.

Единъ пътъ като се збрахъ двама по двама у сичкитѣ тъмници, запрѣщеньето да се приказува по прозорцитѣ ни се поднови, и то съсъ заплашване, че ще ни турѣхтъ на само, ако прѣтжпимъ. Туй не можн да ни въспре да се здрависвами по нѣкоги, нѣ сѣко дългичко разговаряне отсега бѣше невъзможно.

Характертъ на Марончели и моятъ съвѣмъ бѣхъ еднакви. Дързостта на едного поддрѣпяше дързостта на другиго. Единъ отъ насъ наскърбеше ли му се душята, или потрепераше ли отъ ядъ противъ строгоститѣ на сждбата, другиятъ завчясъ го развеселяваше съсъ една шега, или съсъ идеи приепособени на положеньето ни. Сѣкоги едно сладко охилване идеше да утѣши скърбитѣ ни.

Додѣто имахми книги; макаръ четени и прѣчетени, щото да ги знаемъ наустъ, обаче като не прѣставахми да ги изучвами, да ги сравнявами, да ги сждимъ, да ги поправями, не бѣхъ по малко за умтъ ни една бесцѣнна храна. Прѣминувахми една голѣма чясть отъ денятъ да четемъ или да мислимъ тихо, и за прикаска оставахми врѣмето на еденъето, на расходката и сичката вечеря.

Марончели у подземниктътъ си бѣше съчинилъ единъ купъ стихове много хубави. Прочиташе ми ги, и правеше други. И азъ правяхъ, и му ги прочитахъ: и паметьта ни глѣдаше да ги запомни. Придобихми една чюдна способность да съчинявами по тоя начинъ отъ паметь дълги произведения; да ги поправями да ги прѣобръцами хиляди пътя, и да ги докарвами на сжщата степенъ на съвършенството, на каквато можяхми да достигнемъ чрѣзъ писанъето. Тѣй малко